

Ağlamasın İstanbul

– Fedai GÜVEN · 23 Haziran 2009

Sen gittin ya, İstanbul bitti.
Sokağın boş, penceren kapalı
Ne yana baksam? neyi görsem Aşına yüzlerde hep sen... Mümkün değil, untabilssem
Bir paslı bıçak yarası kaldı
Kalbinin üzerinde İstanbul'un
Beyođlu suskun, Bebek puslu,
Aksaray da salınmıyor yosmalar
Ustura keşiğinde karardı geceler
Martılar uçmuyor simit peşine,
Gemilerde bir eda, bir naz
Balıklar uğramaz oldu Bođaz'a
Kızkulesi hep ağlamaklı
Üsküdar da yağmıyor yağmur,
Cumbalı evler de inlemiyor katibim.
Eyüp`den duyulmuyor ezanlar,
Altın boynuz'u Haliç`in...
Sırlarını dökmüş denize
Tophane den geçemez oldum
Sulukule de taşlar, topraklar, Küfürler yağıyor üstüme
Sanki ben yıktırılmışım... Duvarlarını, temelini evlerinin
Her gördüğüm kin kusuyor, Nefretleri, öfkeleri bana
Göndermişim diye Seni.
Bir akşamdı ayrılırken...
Sıradan bir akşamdı işte,
Yine dopdoluydu caddeler'in,
Yine koşuşturuyor insanlar'ın
Bir renk seliydi çırpınan,
Avuçlarımda mavi deniz,
Bir ben değilim Sana hasret,
Bir ben değilim yapayalnız, Vurgun yemiş misâli Örselenmiş yüreğim... Farz et ki; ben bir gülüm
Kırmızı, mavi, beyaz... Kokusunu unuttuğun, Sana muhtaç, sana susuz Yorgun, aç ve uykusuz, Bıaktın
ya, İstanbul gibi... O da şimdi duygusuz. Anlasana bizi, bilsene! Alsana yüreğine, sevsene!
Gül'ün soluyor görsene! Ölmek üzere bu şehir... Gamzelerine gömsene! Ve... gittiđin gibi gelsene!
Dön! artık dönsene! Ağlamasın İstanbul. .